

Αρχή των μύθων του Αισώπου

1. Αετός και αλουπού

Αετός και αλουπού έκαμαν φιλιάν, και διά πλέον βεβαίωση της φιλίας εγειτόνευαν. Και ο αετός έκαμε την φωλέαν του εις δένδρον υψηλόν, η δε αλουπού σιμά εις το δένδρον, εις τα χόρτα, έκαμεν τα αλουπόπουλα. Και μίαν των ημερών η αλουπού υπήγε να βοσκήσει, και ο αετός ήλθε πεινασμένος και βλέπει τα αλουπόπουλα μοναχά και παίρνει τα, και ομού με τα παιδιά του τα αετόπουλα τα εκατάφαγεν. Η δε αλουπού, όταν εστράφη και έμαθε το τι της έκαμεν ο αετός, δεν ελυπήθη τόσο διά τον θάνατον των παιδίων της, όσον ότι δεν ημπόρειε να του κάμει την ανταμοιβήν, επειδή αυτή τετράποδος, και πώς να κυνηγήσει τα πετούμενα δεν ημπόρειε· και διά τούτο έκαμεν εκείνο οπού κάθε μικρότερος κάμνει προς και μεγαλύτερον, ήγουν εκαταράτον τον εχθρόν της. Και εις ολίγες ημέρες τινές έψηναν κομμάτι κρέας, και ο αετός άρπαξε το κρέας, και έτυχαν και ήταν εις το κρέας κολλημένα κάρβουνα αναμμένα. Και επειδή ήφερε το κρέας εις την φωλέαν του, άνεμος εφύσησε και άναψεν η φωλέα, και τα αετόπουλα ήταν άπτερα και έπεσον κάτω εις την γην, και η αλουπού εμπρός εις τα μάτια του αετού υπήγεν και τα εκατέφαγεν.

Ο μύθος θέλει να ειπεί ότι όσοι χαλούσι την φιλιάν, αγκαλά και φύγουν από εκείνους οπού αδικούν, αλλά την του θεού δίκην και παιδείυσιν δεν την θέλουν φύγει.

Γιώργος Μ. Παράσογλου (επιμ.), *Ανδρόνικος Νούκιος, Γεώργιος Αιτωλός, Αισώπου μύθοι. Οι πρώτες νεοελληνικές μεταφράσεις* [Νέα Ελληνική Βιβλιοθήκη, ΣΠ 58], Εστία, Αθήνα 1993.